

**“मीठे बच्चे- बाबाबाट जीवन मुक्तिको वर्सा प्राप्त गर्नको लागि मायाको सर्व बन्धनहरूबाट मुक्त बन,  
यहाँका जीवनमुक्तले नै त्यहाँ जीवन मुक्ति पद पाउँछन्।”**

**प्रश्न:-** यो ज्ञानको बीज अविनाशी छ, कसरी?

**उत्तर:-** यही ज्ञानद्वारा सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी राजधानीको स्थापना हुन्छ, त्यो राजधानी धेरै ठूलो हुन्छ। जुन आत्मा एकपटक मात्र ज्ञान लिएर बीचमा छोडेर गएको छ भने पनि, फेरि ऊ अन्त्यमा आउँछ, किनकि उसलाई पनि राजधानीमा आउनु नै छ। जसमा थोरैमात्र पनि ज्ञानको बीज परेको छ, ऊ आउँछ। जान सक्दैन। यस कुराले नै ज्ञानलाई अविनाशी सिद्ध गर्छ।

**गीत:-** भोलानाथ से निराला...

**ओम् शान्ति।** बच्चाहरू अहिले आफ्नो भोलानाथ प्राणेश्वरका सम्मुख बसेका छन्, राम्रो सँग जान्दछन्- उहाँ बेहदका भोलानाथबाट हामीलाई फेरि स्वर्गको वर्सा मिलिरहेको छ। बुद्धि त्यहाँ गइहाल्छ, अवश्य बाबाद्वारा नै हामी बाबाको घर जान्छौं। बाबा बोलाउन आउनु भएको छ, जसरी साजनले सजनीलाई बोलाउन आउँछन्। एक साजन आएर सबै सजनीहरूलाई फूल बनाउनुहुन्छ। उहाँको नाम नै हो पतित-पावन। तर बच्चाहरूले बाबालाई भुल्छन्। यो भुल्नु पनि ड्रामामा छ। बाबा आएर सबै रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। तिमी भाग्यशाली सिताराको पद बाबाको भन्दा पनि उच्च छ। जसरी बाबा ब्रह्माण्डको मालिक हुनुहुन्छ, त्यसरी नै तिमीहरू पनि ब्रह्माण्डको मालिक हौ। तिमी पनि म बाबाको साथमा रहनेवाला थियौ। फेरि तिमी बच्चाहरूलाई त पार्ट खेलनै पर्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी वैकुण्ठनाथ बन्नको लागि त्रिलोकीनाथका पासमा आएका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चे, अहिले तिमी पनि त्रिलोकीनाथ हौ भने म पनि त्रिलोकीनाथ हुँ। फेरि जब सत्ययुग आउँछ तब त्यसको नाथ तिमी बन्छौ, म बन्दिनँ। म आउँछु नै तिमी आत्माहरूलाई रावणको दुःखबाट छुटाउन। रावणबाट तिमीहरूलाई धेरै दुःख मिलिरहेको छ। ड्रामालाई त बच्चाहरूले बुझेका छन्। यसका चार युग होइन, बरू पाँच युग छन्। ठूला चार युग छन्, एउटा संगमयुग लीपयुग (छोटोयुग) छ। यो ज्ञान पनि तिमी बच्चाहरूको ध्यानमा हुनु पर्छ किनकि तिमीहरू ज्ञान सागरका बच्चा बनेका छौ। भक्तिमार्गमा उहाँको महिमा गरिन्छ- हजुर ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर हुनुहुन्छ। फेरि वैकुण्ठनाथको यो महिमा हुँदैन। उनलाई सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला.... भनिन्छ। यस कलियुगमा त यस्ता देवताहरू हुँदैनन्, त्यसैले अवश्य पनि कोही बनाउनेवाला आएको हुनु पर्छ। त्यसैले स्वर्गको मालिक केवल तिमीहरू नै बन्छौ। प्रवृत्ति मार्ग देखाउनको लागि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर जो सूक्ष्मवतनवासी देवताहरू हुन् उनीहरूलाई पनि युगल देखाउँछन्। त्यसैले स्वर्ग पनि यहाँ नै हुन्छ। ब्राह्मण वर्णबाट तिमी देवता वर्णमा आउँछौ फेरि क्षत्रिय वर्णमा आउँछौ।

जो बुद्धिमान बच्चाहरू छन् उनीहरूले पढाइमा राम्रो ध्यान दिन्छन्। अज्ञानकालमा पनि बच्चा जन्मियो भने वारिस आयो भन्ने सम्झन्छन्। तिमी पनि मम्मा-बाबा भन्छौ भने वारिस ठहर्छौ नि। जसरी गान्धीलाई बापूजी भन्दथे, हुन त यहाँ धेरैलाई माता-पिता भन्दछन्। वृद्धलाई पिताजी भन्दछन्। केवल भन्नमात्र भन्दछन्। उहाँ त सबैका बापूजी हुनुहुन्छ। प्राणेश्वर अर्थात् सबै आत्माहरूको ईश्वर बाबा हुनुहुन्छ। बाबा

२०७५ आषाढ ३० शनिबार १४-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

भनेपछि दिलमा वर्साको खुशी आउँछ। त्यो भासना आउँछ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार भासना आउँछ। वास्तवमा बेहदको बाबा आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरले राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। भगवानुवाच हो। देवी-देवताहरू दैवी गुण भएका मनुष्यहरू हुन्। परमेश्वर अर्थात् गड फादर। यहाँ परमपिता परमात्मा, सुप्रिम गड फादर भन्दा बुद्धि माथितिर जान्छ किनकि जान्दछन्— पिता माथि रहनुहुन्छ। अहिले तिमीहरूले जानेका छौ— हामी पनि वहाँका रहनेवाला हौं। अहिले हामी उहाँ प्राणेश्वरका सम्मुख बसेका छौं। बाबा सम्मुख याद दिलाउनुहुन्छ त्यसैले निश्चय गछौं— वास्तवमा उहाँ कोही साधु-महात्मा हुनुहुन्न, हामी माता-पिताका सम्मुखमा बसेका छौं। किन उहाँका बनेका हौ? माता-पिताबाट भविष्य २१ जन्मको वर्सा लिन। यदि निश्चय छैन भने किन बसेका छौ? कारण हुनु पर्छ। पहिचान नभइकन कोही पनि कसै सँग बस्न सक्दैन। दुनियाँमा त एक अर्काको पहिचान हुन्छ— यो संन्यासी हो, यो गवर्नर हो...। यहाँ बाबा त गुप्त हुनुहुन्छ। परमपिता परमात्मा परमधाममा रहनेवाला हुनुहुन्छ भनेपछि त्यसमा सर्वव्यापीको कुरै उठ्दैन। आत्माले हे परमात्मा भनेर याद गर्छ। आफैं परमात्मा भएको भए केको लागि पुकार्ने? धेरथोर बुझ्नु पर्ने कुरा छ। तर मायाले यस्तो बनाइदिन्छ, बुझ्ने पाउँदैनन्। जो कुरा मुखले भन्दछन् त्यसमा विश्वासै गर्दैनन्। मायाले संशयबुद्धि बनाइदिन्छ। ओ गड फादर भनेर पुकार्दछन्, फेरि हामी नै फादर हौं पनि भन्छन्। त्यसैले किन पुकार्ने? फादर त बच्चाको नै भन्दछ। याद एकलाई नै गर्नु छ। अहिले तिमी सम्मुखमा बसेका छौ। जान्दछौ— हामी परमपिता परमात्माका बनेका छौं। उहाँबाट वर्सा लिन्छौं। अब त भुल्दैनौ नि।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! अशरीरी बन, पवित्र बन। म तिमीलाई लिन आएको छु। देवताहरूको अगाडि गाउँछन्— मै निर्गुण हारे मै कोही गुण नाही। देवताहरूको महिमा गाउँछन्। आफूलाई नीच पापी सम्झन्छन्। अवश्य पनि पहिले सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ थियो। त्यसलाई स्वर्ग शिवालय भनिन्थ्यो। शिवबाबाले स्थापना गर्नु भएको स्वर्ग। सबैलाई थाहा छ— स्वर्ग हुन्छ। तर भारतखण्ड नै स्वर्ग थियो, आदि सनातन देवी-देवताले राज्य गर्थे भन्ने कुरा भुलेका छन्। कोही मर्नो भने भन्दछन्— स्वर्ग जानुभयो। स्वर्ग त सत्ययुगमा हुन्छ। कलियुगमा कहाँ हुन्छ र? जब अखबारमा स्वर्ग जानुभयो भनेर लेख्दछन् तब तिमी सोध्न सक्छौ— स्वर्ग कहाँ हुन्छ? सम्झन्छन्— परमधाममा परमात्माका साथमा जानुभयो त्यो नै स्वर्ग हो। कि चाहिँ भन्छन्— निर्वाणधाम जानुभयो, कि भन्छन्— ज्योति ज्योतिमा समाहित हुनुभयो। शब्दहरूमा कति फरक छ। त्यसलाई ब्रह्म महत्तत्त्व भनिन्छ। यो आकाश तत्त्व हो। यसलाई महत्तत्त्व भनिदैन। महत्तत्त्व भनेको ब्रह्म महत्तत्त्व हो, ब्रह्माण्ड, जहाँ हामी अण्डाजस्तै आकारमा रहन्छौं। बाबा पनि वहाँ रहनुहुन्छ। त्यसलाई परमधाम भनिन्छ। बाँकी ब्रह्ममा कोही लीन हुन सक्दैन। बच्चाहरू जब सम्मुख बस्छन् तब धेरै कुरा सम्झाइन्छ। भक्तले त भगवानलाई खोजिरहन्छन्।

तिमीहरूलाई थाहा छ— भक्तिमार्गमा सबैभन्दा धेरै भक्ति कसले गर्छ? अवश्य जो पहिले पूज्य थिए, उनीहरू नै फेरि पुजारी भक्त बन्छन्। यो केवल तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। गाउँछन् पनि— तपाईं नै पूज्य, तपाईं नै पुजारी। तर उनीहरू सम्झन्छन्— परमात्मा बाबा नै स्वयं पूज्य-पुजारी बन्नुहुन्छ। यो त गलत हो। बाबा आएर बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ, महिमा लायक बनाउनुहुन्छ। तर सबैलाई स्वर्गको जीवन मुक्ति मिल्दैन।

जीवन मुक्ति त तब मिल्छ जब मायाको बन्धनबाट मुक्त हुनेछौ। जीवनमुक्त अर्थात् मायाको बन्धनबाट मुक्त। यस्तो होइन— सबै सत्ययुगमा आउँछन्। सत्ययुगमा त उनीहरू नै आउँछन् जसले राजयोग सिकेका हुन्छन्। ज्ञानमार्गमा कति बन्धनहरूबाट निस्कनु पर्छ! मीरालाई यति धेरै बन्धन थिएन। उनी केवल भन्थिन्— कृष्ण सँग मिल्नु छ त्यसैले पवित्र बन्छु। तिमीहरूलाई त कृष्णपुरीमा जानु छ। ती मीरा भक्त शिरोमणि थिइन्। तिमीहरू विजयमाला शिरोमणि हौ, जुन विजयमाला पुजिन्छ। भक्तहरूको माला पुजिदैन। जसले विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछ उनीहरूको मालालाई पुजिन्छ। भक्तहरूले तिमी बच्चाहरूको मालालाई पुज्दछन्। पहिले बन्छ रुद्रमाला। फेरि विष्णुको माला बन्छ। यो कसैलाई थाहा छैन— कसको माला बनेको हो। केवल माला फेरिरहन्छन्। अहिले तिमी भक्तहरूको माला त फिराउँदैनौ। भक्तहरूले तिमी बच्चाहरूको माला फिराउँछन्। तिमीहरूलाई थाहा छ— हाम्रो विजय माला बनिरहेको छ। फेरि हामी स्वयं नै पुजारी बनेर माला फेछौं। तिमीहरू राज्य पनि गछौं, पछि गएर सबैभन्दा पहिले तिमीहरू नै माला पनि फिराउँछौ। तिमीहरूबाट नै अरूले पनि भक्ति सिक्नेछन्। तिमीहरूले विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ।

बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ जसको नाम गीता राखेको छ। धर्मशास्त्रको नाम त चाहियो नि। ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ तर पनि शास्त्र त बन्छन् नि। शास्त्र बनाएर त्यसको नाम श्रीमद् भगवद् गीता राखेका छन्। भक्ति मार्गको लागि गीता बनाउँछन्। त्यो गीता कुनै ज्ञान मार्गको लागि होइन। कति धेरै गीता सुनाइरहन्छन्! तिमीलाई राजयोग सिकाउँछौं भनेर कहिल्यै भन्दैनन्। भन्छन्— भगवानले राजयोग सिकाएर जानु भएको थियो। फेरि त्यसैको शास्त्र बनाएर पढ्छन्। अब हामी भगवान सँग सम्मुखमा त्यही गीता सुनेर स्वर्गको मालिक बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई एकै पटक राजयोग सिकाएर राजाहरूको राजा बनाउन आएको छु। जबसम्म सद्गति दिनेवाला आउनुहुन्न तबसम्म भक्तिमार्गको महिमा अवश्य चल्नेछ। जो कल्प पहिले आएका छन् उनीहरू नै आएर यो ज्ञान सुन्नेछन्। अझ धेरै बन्नेवाला छन्। सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसो भए कति धेरै आउँछन्! त्यसैले ज्ञानको विनाश हुँदैन। धनवान् प्रजा, साधारण प्रजा, नोकर-चाकर आदि पनि त चाहिए नि। कति ठूलो राजधानी स्थापना हुन्छ! कसरी सत्ययुगी राजधानी स्थापना हुन्छ भन्ने कुरा मनुष्यले कहाँ जान्दछन् र? यदि यो कुरा जानेका भए सुनाउने थिए। बाबालाई नै भुलेका छन्। निराकार शिव भगवानुवाचको सट्टा कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन्। शिव जयन्तीलगत्तै कृष्ण जयन्ती आउँछ। तिनी कृष्ण वैकुण्ठनाथ हुन्। उहाँ बसेर तिमीहरूलाई वैकुण्ठनाथ बनाउनुहुन्छ। कृष्णलाई फेरि द्वापरमा लिएर गएका छन्। सत्य ज्ञानको धागो कति अलिझएको छ।

अब राम्रो सँग धारणा गरेर ज्ञान स्वरूप बन्नु छ। हामी कति अंकले पास हुन्छौं भनेर हेर्नु छ। अहिले पास भयो भने कल्प-कल्पान्तर हुनेछौ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै पढ्नु छ। यस्तो त कहीं पनि हुँदैन— जहाँ बूढा-बूढी, स्त्री-पुरुष, बुहारी आदि सबै आएर पढ्नु। शास्त्र पनि यसरी पढ्दैनन्। माताहरूलाई त भन्छन्— तिमीले शास्त्र पढ्नु छैन। पुरुष नै पण्डित बनेर पढ्छन्। यहाँ हेर, क-कसले पढ्छन्! कस्ता-कस्ता बूढी माताहरू आउँछन्! आश्चर्य छ नि। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूलसमान पवित्र बनेर राजयोग सिक्नु छ। ईश्वरीय विद्यार्थी बन्नु छ। यसको नाम नै हो— ईश्वरीय ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरूको कलेज। ईश्वरले

२०७५ आषाढ ३० शनिबार १४-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

ब्रह्माद्वारा पढाइरहुनु भएको छ। ब्रह्मा विष्णुका नाभिबाट निस्किएका कहाँ हुन् र? यो त परमपिता परमात्माको नै नाभि भनिन्छ। बीजरूप त शिवबाबा हुनुहुन्छ नि। उहाँबाट ब्रह्मा, विष्णु, शंकर निस्किए। तीनैको अर्थ पनि अलग-अलग छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— वास्तवमा विष्णु सँग सधैं लक्ष्मी देखाउँछन्। नर-नारायणको मन्दिर छ भने उनलाई पनि चतुर्भुज बनाउँछन्। नारायण छन् भने उनका साथमा लक्ष्मी अवश्य हुन्छिन्। नर-नारायण, नारी-लक्ष्मी। नर-नारायणलाई चार भूजा दिन्छन्। नारायणलाई अलग, लक्ष्मीलाई अलग दिने हो भने दुई-दुई भुजा दिनु पर्छ। यसरी काइदा अनुसार मन्दिर बनाउनु पर्छ। तर विचराहरू नर-नारायणको मन्दिरबाट केही पनि बुझ्दैनन्। नर-नारायण सँग लक्ष्मी पनि देखाउँछन्। दीपावलीमा महालक्ष्मीको पूजा गर्छन्। माताहरूको कति धेरै महिमा छ! जगत् अम्बाको धेरै महिमा छ। अम्बा धेरै प्यारी लाग्छिन् किनकि कुमारी हुन्। यी अधरकुमार हुन्। त्यसैले कुमारीहरूको भारतखण्डमा धेरै मान छ। तर महत्त्वलाई जान्दैनन्। जगत् अम्बाको धेरै मान छ। बाबाको यति मान छैन। बाबाले आएर माताहरूलाई माथि उठाउनु भएको छ। त्यसैले बहादुर बन्नु पर्छ। सिंहमा सवारी हुनु पर्छ। अत्याचार हुन्छ। तर बाबाको बनेपछि मर्नुपरे पनि धर्म नछोडियोस्। पवित्र बनेर उच्च पद अवश्य पाउनु छ। मीरा पनि त पवित्र बनिन् नि। बाबा कुमारीहरूलाई भन्नुहुन्छ— भन, हामी पवित्र बनेर वैकुण्ठको मालिक बन्न चाहन्छौं। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

**धारणाको लागि मुख्य सारः—**

- १) सच्चा वारिस बन्नको लागि बुद्धिमान बन्नु छ, पढाइलाई राम्रो सँग धारणा गरेर ज्ञानस्वरूप बन्नु छ। बाबा समान महिमा योग्य बन्नुछ।
- २) विजय मालामा शिरोमणि बन्नको लागि मायाको बन्धनलाई काट्दै जानु पर्छ। धेरै बहादुर बनेर पवित्र अवश्य बन्नु छ।

**वरदानः— स-साना अवज्ञाहरूको बोझलाई समाप्त गरेर सदा समर्थ रहने श्रेष्ठ चरित्रवान भव**

१. जसरी अमृतबेला उठ्ने आज्ञा छ, त्यसैले उठेर बस्छौ तर विधिबाट सिद्धि प्राप्त गर्दैनौ। स्विट साइलेन्सको साथसाथै निद्राको साइलेन्स मिसिन्छ। २. बाबाको आज्ञा छ— कुनै पनि आत्मालाई न दुःख देऊ, न दुःख लेऊ, यसमा दुःख चाहिँ त दिदैनौ तर लिन्छौ। ३. क्रोध गर्दैनौ तर आवेशमा आउँछौ, यस्ता स-साना अवज्ञाहरूले मनलाई भारी बनाइदिन्छ। अब यसलाई समाप्त गरेर आज्ञाकारी चरित्रको चित्र बनायौ भने भनिन्छ सदा समर्थ चरित्रवान् आत्मा।

**स्लोगनः— सम्मान माग्नुको साटो सबैलाई सम्मान दियौ भने सबैबाट सम्मान मिलिरहन्छ।**